

„Айти тебе Марко Кралевике!

Ако сакашъ право да ти кажамъ,

Да си зе'ишъ твоя бърза коня,

Та да пойдишъ земя Дукадинска,

Тамо иматъ дете Дукадинче,

Дете иматъ до седумъ години,

Седумъ пѣти поюнакъ отъ тебе.“

Тога Марко ми съ насмеало.

Тога велитъ негва стара майка:

„Що съ смеишъ, мои мили синко!

Аль съ смеишъ со моя-та старостъ,

Аль съ смеишъ со твоя не'еста,

Аль съ смеишъ со твое-то дете?“

Тога велитъ Марко Кралевике:

„Не гибай ме, майко, що съ смеамъ,

Пѣтъ си имамъ сега ясъ да одамъ;

Я ке одамъ земя Дукадинска;

Тук' извади моя бърза коня.“

Тога явна негва бърза коня;

Първи петли дури пропеали,

Църно море Марко го препливалъ;

Дури ми съ зора обзорила,

Ми излезе край бѣли друмо'и.

Тамо найде три млади орачи,

И имъ рече Марко Кралевике:

„Добро утро, три млади орачи!

Ке в' опитамъ, да не ме мамите;

Кѣде седитъ дете Дукадинче,

Що ми било отъ седумъ години?“

Му реко'а три млади орачи:

„Айти тебе незнасна дельо!

Сами му съ куки познаваеъ,

Стре'и му сѣ бисеръ поднизани,

А бедени отъ жѣлта дукада,

Вити порти му сѣ челико'и,

А диредзи му сѣ мрамор'и.“

Пойде Марко на него'и порти,

Едношъ клюквитъ, а два пѣти виквитъ:

„А излези дете Дукадинче!

Да те вида ти що дете ми сѣ,